

SORTIDA DE SOL

Joan Blanch Ribé

Un matí de diumenge de maig, al despertar-me mig desvetllat el meu cos notà que era molt aviat. Volia dormir-me un ratet més però llavors la meva ment va funcionar i em digué. “Joan, perquè no vas a veure la sortida del sol? Fa molt de temps que no la veus”. Perquè com pagès que era i avui encara m’hi sento –i amb orgull– anava a regar a les hortes de nit i fent aquesta feina veia sortir el nou dia.

Dit i fet. M’aixeco, em vesteixo i cap al carrer. I el primer que vaig notar era que la roba que portava era poca pel fresquet que feia. Però endavant ja passarà. Per això era quan les cases del carrer em tapaven. Visco i encara avui a l’entrada del poble. Però al sortir-ne fora es féu més viu i m’obligà *a paso ligero* i després *al trote* (la meva mili fou de cavalleria) fins que vaig arribar al camí vell de la nostra ermita de sant Antoni on hi havia una estació del Via Crucis i em vaig resguardar de l’aire un rato allí, recolzant-m’hi. Llavors l’estel de l’albada començava a fer desaparèixer la nit estrellada que fins llavors era el meu capçal (com podeu comprendre, això era un dir). A sota la muntanya, i de cara a llevant, hi havia un caminet que em resguardava del ventet de mestral. Més avall hi havia uns grans i dobles pins que no sé perquè en deien els Pins Bens.

I contemplant els matisos que anunciaven la sortida del sol vaig tornar als passos que havia fet: ja era a la vista el ben volgut poble de La Torre així com també la muntanya dels Munts.

Però el que tenia més a la vista era el cementiri, amb les seves blanques parets i els seus xiprers orgullosos que em semblava que em deia que miréssim sempre en l’aire perquè allí dalt hi ha la Veritat i no a la terra que està plena de misèries, desenganys i odis. En canvi allí impera la igualtat que tot el que va passar en vida està esborrat. Feia poc que hi havia enterrat el meu pare, i permeto posar-me al moment actual però feia un ratet que les campanes de l’església anunciaven que faltava mitja hora per al començament de la missa. Fa trenta un anys hi vaig deixar la meva estimada Paquita; i avui encara més esti-

mada perquè no podem gaudir junts de la descendència que vàrem crear i que tanta felicitat i bona vellesa em donen. Això no vol dir que alguna tronada i llampecs s'hi interposin. Durant aquests anys han sigut dotzenes i dotzenes, per no dir centenars de vegades que allí he estat; i una oració especial sempre sortint dels meus llavis per als que allí reposen, una altra per als familiars més pròxims i una conversa mental amb explicacions de tot el que a la nostra família i recalco aquesta paraula *nostra família* perquè tu espiritualment la presideixes.

L'horitzó ja clarejava amb una gran blancor que anava agafant un to vermellós que anunciava la seva sortida, amb un disquet que cada vegada era més intens fins que tot el seu disc sortí amb tota la seva majestat, com volguent dir: "Aquí sóc jo; el que m'ha fet el Déu Creador. I puc esser tibet, presumit i fins i tot una miqueta xulo. Perquè amb mi s'acaben les tenebres i les foscores perquè tot estigui il·luminat". I quanta n'era aquesta veritat.

Allò sota es veien les marjades de pedra vista amb més o menys alçada; algunes barraquetes de pedra seca i també algunes emblanquinades. Però per damunt de tot els garrofers amb les seves fulles verdes, un xic negreses com si fossin de vellut. Les oliveres amb les seves fulles primes, amb el seu tacte oliós que són tan dèbils en el foc. Les vinyes amb els seus pàmpols que encara no havien arribat a la seva verdor perquè eren uns éssers que feia poc que havien nascut. També un camp de blat que trencaven un color d'or fi, com volguent dir: "Pagès, amic meu, esmola la falç perquè vull morir a les teves mans i donar-te tot el que vares fer per mi: que d'una petita llavor m'has fer gaudir de la Naturalesa". Més lluny, en un pla: una sinia i un safareig amb un animal rodant per treure aigua per regar una terra encara groguenca esquitxada per petites plantes verdes –tomaqueres, pebroters, esbarginieres, cebes i alls; i en un racó una de més verda i fosca que eren patateres a punt d'arrancar-se.

Mirant totes aquestes meravelles vaig recordar que feia ja un ratet que tres llargues campanades anunciaven que faltava un quart per anunciar la missa. De pressa, quasi corrents (llavors la roba ja em sobrava) i panteixant vaig arribar a l'església quan el sacerdot celebrant sortia de la sacristia. I sent jo ja als primers bancs que sempre em poso, el sacerdot acotat de cara a l'altar i d'esquena al poble, començà: "*Ite altare Dei ad Deum qui calificativus meus quan fe recolistis quantis tristis gelus domaflegit me enemigus. Amén i gràcies*".